



พลังของการเรียนรู้ที่เห็นด้วยใจ (Inside Out Learning)

แอลอรัน พูนพิพัฒนศรี
นักพัฒนาศาสตร์พยาบาลวิชาชีพ

พี่ภากร ย้ายจากฝ่ายบริหารทรัพยากร มารู้จักกับงานฝ่ายสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ได้เกือบสองปีแล้ว แก่มี Strong Background ในงานกฎหมาย และไม่เคยมีประสบการณ์งานด้านนี้มาก่อน จึงเป็นความท้าทายอย่างมาก หลายคนสงสัยทำไมผู้ใหญ่จึงให้แกมาลงตรงนี้ มองมุมไหนก็ไม่ Fit กับงานเลย ซึ่งฝ่ายสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ถือว่าเป็นงานสำคัญขององค์กรเรา

เสี่ยงเกินไปหรือเปล่า?!? เสี่ยงพินาศด้วยความหวัง

ถึงเวลานักสืบอาสาจำเป็นที่มีย่อมอยากรู้ อยากเห็นเกินพิกัด ตามล่าหาความจริงมาจนได้... พี่ภากรเมืองในองค์กรพร้อมใบสั่งนำพี่ภากรให้มาลงพื้นที่เป็นการชั่วคราว แต่ปรากฏว่า ไม่มีที่ให้ขยับขยายไปต่อ แก่จึงอยู่อย่างไม่มีกำหนด

พวกเขาคงเป็นชาวแพะ ได้หัวหน้าที่ไม่ใช่ ให้คำปรึกษางานเชิงลึกไม่ได้ น้องๆ ในทีมแอบชมชื่นใจ เรื่องนี้จะพูดกับใครได้ล่ะลูกพี่พี่ภากร คนที่กำลังถูกเมาท์อยู่เนี่ยแหละ คือบอสคนใหม่ของมาริน แก่ยังเป็นบอสที่ใหม่เสมอสำหรับพวกเรา เวลาทำอะไรที่แกไม่ได้เลยจริงๆ พี่ภากรยังเป็นหัวหน้าที่เข้าถึงยาก แก่จะรักษาระยะห่างได้อย่างคงเส้นคงวา เหมือนมีกำแพงหนาๆ กันไว้ตลอด ในฐานะหัวหน้าทีมมารินจะต้องจูงใจให้ทีมศรัทธาพี่ภากร ทั้งที่บางครั้งอยากจจะร่วมวงเมาท์ด้วย

มารินรู้สึกขัดใจอยู่หลายครั้งกับท่าทีของบอสภากร มันใช่ด้วยหรือแบบนี้?!? ทำแบบนี้ได้ด้วยใช่ไหม?!?

เมื่อมารินรายงานความก้าวหน้าของโครงการให้ฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ และพยายามที่จะ Simplify เนื้อหา เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจให้มากที่สุด ซึ่งแกจะต้องนำเสนอกรรมการบริหารในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า พุดไปเลื้อยไปเห็นพี่ภากรสับหง

Oh My God ไม่รู้จะอุทานอะไรดี เพื่อให้สมกับท้องเรื่อง

แก่ยังไม่คุ้นชินกับ Content มาเป็นระบบแบบนี้จะเหลือไหมหลายครั้งที่แกเรียกให้บริพาใหม่ ครั้นนี้อีกเช่นกัน “คุณมาริน มาช่วยดูสไลด์นี้หน่อย ผมสงสัย...”



ไม่เกินความคาดหมาย เธออยากจะกรี๊ดดด!!! ไส้หูแกให้รู้แล้วรึอดไป

ไม่เพียงแต่เท่านั้น แก่ยังสไลด์มือถือไปมาระหว่างที่ฟังเรากำลังอัดเทงาน พอเราจ้องมอง... พี่ฟังอยู่!!!

ประสิทธิภาพการฟัง มันจะเหลือสักเท่าไรกันหนอ แต่นั่นก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง แก่ควรให้เกียรติเราบ้าง ถ้าเป็นน้องในทีม ต้องขออนุญาตตีกันแบบเด็กๆ ด้วยความเอ็นดูกันบ้างละ

มารินเหนื่อยเป็น 2 เท่า ต้องปั่นงาน ต้อง Structure งานเองเกือบทั้งหมด ติดขัดไม่รู้จะปรึกษาใคร อีกทั้งต้องบริหารทีมที่มีคนเข้าออกค่อนข้างบ่อย ซึ่งส่งผลให้งานสะดุด เพราะสมาชิกทีมยังไม่แข็งพอ ความเข้าหากัน... ความไว้วางใจกัน เป็นสิ่งสำคัญมาก ต้องอาศัยเวลาเป็นตัวสมาน ความเป็น Teamwork ยังไม่ลงตัว

มารินต้องจัดสรรเวลาได้ช่น้องๆ และลงมามาดูงานใกล้ชิดมากขึ้น

หนูไม่ไหวแล้วนะพี่ริน มาสั่งแก้งานแบบนี้ ทำไปเยอะแล้วท้ายสุดพี่ภากรไม่เอา ให้กลับไปทำแบบเดิม บอกตรงหนูเครียด หนูเคยบอก... ให้สั่งผ่านมาทางพี่รินดีกว่า บางทีหนูอาจฟังแกไม่เข้าใจจะได้ไม่ต้องเสียเวลา แต่พี่ภากรไม่เอา บอกว่าวิธีนี้เร็วดี เราไม่ควร



ยึดกับกรอบสายบังคับบัญชามากเกินไป ยุคใหม่เพื่อความคล่องตัว เพื่อผลสัมฤทธิ์ของงาน ต้องทำงานแบบ Agile

ในที่สุดน้องก็ขอ Rotate ไปอยู่อีกหน่วยงานหนึ่งของบริษัท ในเครือ และตามมาด้วยน้องกรณ์ ลาออกไปอยู่บริษัทด้านโลจิสติกส์ และจะรู้บ้างไหมว่าที่น้องไป เพราะแกเป็นตัวแสบ เป็นระเบิดเวลา

มารินเองอยากลี้ภัยไปเหมือนกัน แต่งานที่ทำอยู่เป็นงานที่ชอบ...ตั้งใจยาก งาน Load มากขึ้น แต่ท้ายสุดมารินก็ใช้กำลังภายในจนสามารถปิดจ๊อบ และส่งมอบงานโครงการสำคัญได้ทันเวลา ทั้ง 3 โครงการ เหนื่อยสุดๆ กับชีวิตการทำงาน

แถมมีปัญหาสุขภาพอีก ไม่สามารถ Work Life Balance ได้ คงมาจากความเครียดสะสม และพักผ่อนไม่เพียงพอ มารินช่วยคุณหมอวิเคราะห์

ปลายปีผลประเมินออกมา มารินช็อค!!! จอดำไปหลายวัน ไม่ได้รับการปรับตำแหน่ง ทั้งที่เหลืออีกขาเดียวเท่านั้น ที่ภากรให้เหตุผลว่า ทุกอย่างดีหมด มีเรื่องการบริหารทีมที่ยังทำได้ ไม่นึก พี่เชื่อว่า เวลาจากนี้ไป...มารินจะเก็บเกี่ยวประสบการณ์ และเติมเต็มเรื่องนี้ได้ดีขึ้น

“พี่แทบจะไม่ได้ช่วยไกด์งาน แถมยังทำให้งานยากขึ้นอีก... พี่สายโหดใช่ไหม” มารินอยากจะอธิบาย อยากจะต่อว่าอะไรอีกมากมาย แต่ไม่มีแรง พลังมันหมดจริงๆ อธิบายไปพี่คงไม่เข้าใจ พี่เป็นคนที่ไม่เข้าใจอะไรยากอยู่แล้ว

มารินอยากปล่อยโฮ แต่น้ำมันแห้งเขื่อนไม่เหลือเลย

ที่ภากรเพิ่ง Recruit ธันวาเข้ามาแทนน้องที่ลาออกไปได้ โปรไฟล์ดีทั้งการศึกษาและประสบการณ์ ธันวามีความมั่นใจในตัวเองสูง เป็น Talent ของที่ทำงานเดิม เคยทำงานในธุรกิจสิ่งพิมพ์ยักษ์ใหญ่มาก่อน แม้ Green House จะเป็นคนละธุรกิจกัน แต่ไม่เป็นปัญหา ธันวาเรียนรู้ได้ค่อนข้างเร็ว

หลังจากทำงานได้ 6 เดือน ธันวาเริ่มรู้สึกไม่ Happy เมื่อมารินให้ปรับแก้ในงานหลายครั้ง ไม่เหมือนกับการขึ้นแรกที่ทำได้อย่างราบรื่น ซึ่งมีพี่เชิดชัยเป็น Project Manager ธันวาคิดเปรียบเทียบ มารินพยายามอธิบาย...งานของโปรเจกต์นี้มีความยากและซับซ้อนมากกว่า

ที่สำคัญธันวาคิดว่า ไอเดียของเขาดี แต่ที่ประชุมไม่ยอมรับ เขาจึงไม่เปิดใจกับการปรับแก้งาน รวมถึง Feedback ต่างๆ บางครั้งเขาจะออกอาการดื้อเสียบ ไม่แก้งาน และดึงงานไว้ ทำให้มารินค่อนข้างหนักใจที่จะบริหารคนลักษณะนี้ ซึ่งต้องใจเย็น และมีศิลปะอย่างมาก ในการสื่อสาร และปฏิสัมพันธ์

มารินนั่งนิ่งๆ อยู่กับธรรมชาติ ท่ามกลางต้นไม้สีเขียวสลับพัก ปล่อยให้ความผ่านออกไป

นึกย้อนไปที่ตัวเองเสียใจมากมายแถมทำให้ป่วยอีก ซึ่งป่วยใจหนักกว่าป่วยกายมากนัก ที่สำคัญงานนี้ ทำให้มารินได้แม่คนเดิม หัวใจใหม่ แม่ที่เห็นใจและไม่กดดันลูกเหมือนที่ผ่านมา ไม่น่าเชื่อว่าแม่จะเปลี่ยนไปขนาดนั้น แม่คงสงสารลูกจับใจที่เห็นลูกจมอยู่ในกองทุกข์

มองให้ลึกซึ่งด้วยใจ ไม่ใช่ตา

มองวิกฤติให้เป็นโอกาส คือการไม่ได้โปรโมทเป็นผลดี ทำให้เราสามารถขอคำแนะนำหรือกลยุทธ์การบริหารคนจากใครๆ รวมถึงหัวหน้าได้อย่างไม่ต้องอายใคร และใช้เวลาที่มีเพื่อฝึกปฏิบัติ เก็บเกี่ยวประสบการณ์ เสริมวิทยายุทธ์ให้แข็งแกร่ง

ทำไมฉันเพิ่งคิดได้ เพิ่งเห็น !!!

มารินคิดไปแล้วเขินอายตัวเอง ที่เอาแต่ใจ ไม่ได้ตามที่คาดหวัง กลับเพ่งโทษผู้อื่น ยึดมั่นผิดๆ ทำร้ายตัวเองโดยไม่รู้ตัว ธันวาเป็นภาพสะท้อนของเรานั้นเอง ความสำเร็จในอดีต ไม่ได้การันตีความสำเร็จในวันนี้หรือในอนาคต เพราะสถานการณ์เปลี่ยน คนเปลี่ยน สิ่งแวดล้อมต่างกันไป จะยึดถือว่าเหมือนเดิมได้อย่างไร

อย่าให้มารินในอดีต (อีโก้ หรือ อัตตา) ที่หยิ่งทะนง ถือดี ปิดใจ ปิดทางสว่าง

มารินในปัจจุบัน ควรเตือนตนเองอยู่เสมอ ให้มีสติ

ต่อไปอย่าหวังเลย!!!

